

L. dz. 19/KIOP/Wych/2010

Grudziądz, dnia 15.07.2010 r.

o. Frymatem
16 lipca 2010 r.
Paweł Soroła

Pan dr hab. Paweł SOROKA

Polskie Lobby Przemysłowe

ul. Świętokrzyska 14a pok. 540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa

fax/e-mail: 22 826 03 54; pawel@plp.info.pl

Dot.: Obywatelskiej Prywatyzacji WPRP

Uwzględniając liczne głosy załogi i fakt nie korzystania w okresie dwudziestolecia transformacji przez byłe WPRP z żadnych programów rządowych z wykorzystaniem środków budżetowych. Ponoszenie skutków społecznych oraz finansowych przez byłych i obecnych pracowników firm, w celu zachowania zasady sprawiedliwości społecznej, podjęliśmy działania zmierzające do zmiany stanu prawnego, umożliwiającego utworzenie Spółki Pracowniczej przez pracowników byłych WPRP. W dniu 28 kwietnia 2010 roku w oparciu i zgodnie z art. 5 ust 2. Ustawy z dnia 24 czerwca 1999 roku o wykonywaniu inicjatywy ustawodawczej przez obywateli (Dz.U. Nr 62, poz. 688) grupa 16 osób oświadczeniem woli utworzyła KOMITET INICJATYWY SPOŁECZNEJ-OBYWATELSKIEJ PRYWATYZACJI SPÓŁEK POWSTAŁYCH W WYNIKU KOMERCJALIZACJI WOJSKOWYCH PRZEDSIĘBIORSTW REMONTOWO PRODUKCYJNYCH.

Rozwiązanie prawne do powołania Spółki Pracowniczej przez pracowników byłych WPRP winno zawierać możliwość nieodpłatnego przekazania przez Skarb Państwa na jej rzecz udziałów do łącznej z posiadanymi wielkości 51% oraz przekazaniu pozostałych 49% Ministrowi Obrony Narodowej w celu ich wniesienia do Spółki Pracowniczej z tzw. prawem złotej akcji, dającym możliwość zablokowania decyzji rozbieżnych z interesem MON.

Biorąc pod uwagę wieloletnie doświadczenie i szerokie gremium naukowe PLP znające doskonale uwarunkowania oraz przedstawiające rozwiązania i stanowiska w sprawach istotnych dla gospodarki i bezpieczeństwa Państwa zwracamy się o pomoc i wsparcie realizacji podjętej inicjatywy, która w dużej mierze jest zbieżna z przedstawianymi przez Was stanowiskami a w szczególności zawartymi w :

1. Stanowisko Ogólnopolskiej Konferencji pt. *Spółdzielczość i akcjonariat pracowniczy jako elementy bezpieczeństwa społecznego i trwałego rozwoju*, zorganizowanej 12 października 2009 roku w Warszawie przez Krajową Radę Spółdzielczą i Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego.

„Akcjonariat pracowniczy i własność spółdzielcza mają wiele zalet, a mianowicie upodmiotawiają pracowników, wiążą ich ze swoimi przedsiębiorstwami i firmami. Dają im poczucie „pracy na swoim”, upowszechniają własność. Są także efektywne pod względem ekonomicznym, o czym świadczą funkcjonowanie i wyniki większości spółek pracowniczych, które powstały w Polsce w latach 90-tych”

„Współistniejąca ze sobą własność prywatna, państwowa, komunalna oraz wspólnotowa niweluje wzajemnie własne wady i pozytywnie wpływa na stabilizację i bezpieczeństwo na rynkach handlowych i finansowych. W ramach własności wspólnotowej mogą funkcjonować spółki pracownicze, firmy rodzinne oraz sektor określany, jako gospodarka społeczna – spółdzielnie, fundacje, stowarzyszenia czy towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych, tak jak to ma miejsce w większości krajów świata niezależnie od poziomu ich rozwoju.”

„utworzenie Spółdzielczego Inwestycyjnego Banku Gospodarczego Przedsiębiorstw Wspólnotowych, działającego na zasadach niekomercyjnych, zobowiązanego statutowo do udzielania nisko oprocentowanego kredytu na działania gospodarcze jego członkowskich Przedsiębiorstw Wspólnotowych. Bank udzielający także kredytu pracowniczym wykupom przedsiębiorstw powinien korzystać ze zwolnienia podatkowego jeśli wypracowane nadwyżki przeznaczy na niepodzielne rezerwy”

„Mimo pozytywnych doświadczeń związanych z funkcjonowaniem akcjonariatu pracowniczego w Polsce, niewątpliwie wymaga on jeszcze wielu udoskonaleń i korekt. Ustawa z 30 sierpnia 1996 roku, mająca ulepszyć ustawę o przekształceniach własnościowych z 1990 roku – jak wykazują statystyki – zamiast udrożnić proces prywatyzacyjny i wpłynąć na rozwój akcjonariatu pracowniczego, w istocie wyhamowała go. Spowodowane to zostało między innymi zapisami ustawowymi, które tworzą nowe kryteria dopuszczalności prywatyzacji bezpośredniej – zatrudnienie nie więcej niż 500 osób, wartość sprzedaży w ciągu roku nie przekraczającą 6 mln ecu, wysokość funduszy własnych 2 mln ecu. Stworzony na mocy ustawy system bezpłatnego przekazywania pracownikom 15% akcji prywatyzowanych zakładów nie służył funkcji współzarządzania i współwłasności, ale był formą zalegalizowanej zachęty materialnej za przyzwolenie załogi na bezkonfliktową prywatyzację kapitałową przedsiębiorstwa. W olbrzymiej większości akcje te następnie wykupił inwestor strategiczny po cenie dla siebie wygodnej.”

„Idąc za przykładem lat dziewięćdziesiątych, przyjmując wzorce unijne, bezspornie należy uznać, iż model przekształceń oparty na upowszechnieniu własności w chwili obecnej staje się wręcz koniecznością. Wymaga on poparcia ze strony państwa i jego organów, przede wszystkim poprzez stworzenie rzetelnych podstaw oraz instrumentów prawnych dopuszczających i umożliwiających przeprowadzenie przekształceń własnościowych w formie menedżersko-pracowniczej.”

„Z uwagi na często stosowany przez wielu pracodawców dumping polegający na oszczędnościach kosztem redukcji siły roboczej, uprawnione będzie organizowanie przetargów ograniczonych wyłącznie dla firm kontrolowanych przez pracowników, czyli spółdzielni i spółek pracowniczych. Potrzebne są jednak nowe zapisy w Ustawie o Zamówieniach Publicznych. Oznacza to faktyczne zrównanie w prawach firm nastawionych wyłącznie na zysk i tych przedsiębiorstw, które stawiają sobie za cel uczciwe wynagradzanie pracy oraz podmiotowe traktowanie pracowników.”

„Niezbędne jest również umożliwienie przekształcania w spółdzielnie pracy lub spółki pracownicze istniejących przedsiębiorstw bez konieczności ich wcześniejszej likwidacji, tzn. z zachowaniem ciągłości prawnej, co ma ogromne znaczenie dla poczucia bezpieczeństwa załóg, a także dotychczasowych kontrahentów.”

„Wskazane jest uznanie wiodącej roli związków zawodowych na wszystkich szczeblach spółki wraz z konsekwentnym stosowaniem praw demokracji (ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych oraz ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy). Chodzi między innymi o uznanie prawa do udziału w organizowaniu pracy w poszczególnych oddziałach, oraz właściwą ochronę praw pracowniczych.”

„Pożądane jest zaangażowanie kapitałowe samorządów gminnych, powiatowych i wojewódzkich oraz spółek skarbu państwa w kooperację z pracownikami, którzy postanowią powołać spółdzielnię pracy lub spółkę pracowniczą o mniej więcej równych udziałach członkowskich. Podmioty publiczne wystąpiłyby w charakterze inwestora zewnętrznego, z ograniczeniem ich wpływu na prowadzenie spraw spółdzielni czy spółki, które pozostanie w gestii załogi przedsiębiorstwa. Należy zaznaczyć, że analogiczne mechanizmy istnieją w krajach „starej” Unii Europejskiej (Francja, Włochy, Hiszpania, Wielka Brytania i in.) Charakterystycznym dla tych krajów zjawiskiem, będącym efektem powszechnego uznania roli gospodarki społecznej,

są inicjatywy wspierania przedsiębiorstw społecznych, w tym spółdzielni tworzonych na bazie likwidowanych firm prywatnych, oparte o szerokie partnerstwa z udziałem podmiotów publicznych – władz państwowych, regionalnych i lokalnych, publicznych i prywatnych instytucji finansowych (w tym banków komercyjnych i spółdzielczych) oraz samych organizacji gospodarki społecznej. Wsparcie to, by spełniało swoją rolę, musi być kompleksowe (obejmujące zarówno wsparcie szkoleniowe, doradcze i finansowe), zintegrowane (prowadzone przez różnego rodzaju podmioty na wszystkich szczeblach) i systemowe (wpisane w obligatoryjny zakres zadań władz publicznych)."

2. Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego im. E. Kwiatkowskiego w sprawie restrukturyzacji i konsolidacji potencjału polskiego przemysłu obronnego.

„Konsolidacji drogą ustawową w modelu koncernowym. Realizowanie etapami konsolidacji kapitałowej dziesiątek spółek, którą można przeprowadzić na gruncie kodeksu handlowego, nie odpowiada potrzebom wzmocnienia rynkowej elastyczności sektora i nie wniesie istotnych zmian w wadliwe mechanizmy zarządzania, poza ograniczeniem finansowej samodzielności spółek zależnych. Dla powodzenia sanacji przemysłu obronnego, koncentracja kapitałowa ma drugorzędne znaczenie. PLP już kilka lat temu mówiło o polskim koncernie zbrojeniowym, a nie o kapitałowo zintegrowanym holdingu.”

„Brak wyznaczenia odpowiedniej roli MON w zakresie nadzoru oraz odpowiedzialności za politykę wobec przemysłu zbrojeniowego – doskonały jest tu przykład roli tego ministerstwa w okresie II RP, któremu wtedy podporządkowany był cały polski przemysł zbrojeniowy. Uważamy, że także obecnie narodowy koncern zbrojeniowy powinien pozostawać pod nadzorem Ministerstwa Obrony Narodowej.”

„Brak własnej, wewnętrznej profesjonalnej obsługi handlu w przemyśle obronnym i perspektyw na taką rzetelną obsługę. Spółki PHZ Cenzin i Cenrex – wchodzące w skład Bumar, prowadzą działalność konkurencyjną dla przemysłu w zakresie importu uzbrojenia. Posiadane przez nie informacje o cenach i wadach rodzimych produktów mogą w tej sytuacji zostać pozyskane przez konkurentów, zabiegających o import do Polski ich wyrobów”

„Systematyczne zastawianie akcji spółek zależnych przez Bumar, a także przejmowanie ich przez ARP. Przykładem może być kredyt Bumaru w zagranicznym banku w wysokości 18 mln dolarów pod zastaw aż 80% akcji CNPEP Radwar S.A. , wartych rynkowo co najmniej miliard złotych, co grozi przejęciem kontroli nad tymi akcjami przez zagraniczne podmioty.”

„Brak konsolidacji z przemysłem jednostek badawczo rozwojowych i biur konstrukcyjno-technologicznych. Szczególnie wskazane jest realizowanie – w oparciu o skoncentrowane środki – trafnie zdefiniowanych kilku dużych programów badawczo-rozwojowych, opartych na przełomowych technologiach, uwzględniających przyszłe rynki zbytu.”

„Brak zapewniającej bezpieczeństwo i sensownej ekonomicznie koncepcji eksploatacji sprzętu i uzbrojenia przez wojsko, przy narastającym wsparciu eksploatacyjnym ze strony zagranicznych producentów. W czasie pokoju (czyli także obecnie) powoduje to znaczny wzrost kosztów w stosunku do cen oferentów krajowych, a w sytuacjach kryzysowych może oznaczać zerwanie kontraktów lub stawianie jeszcze bardziej wygórowanych wymagań cenowych. W tym samym czasie nie otrzymują kontraktów obsługowych i modernizacyjnych wojskowe zakłady produkcyjno-remontowe, podległe MON.”

„Brak należytej osłony kontrwywiadowczej dla przekształceń polskiego przemysłu obronnego, ułatwiający działania lobbingsowe przeciw wybranym menadżerom i spółkom, a także promowanie rozwiązań zagranicznych, niekorzystnych dla interesu Polski. W ostatnich latach zdarzyło się co najmniej kilka podobnych przypadków. Przykładem może być zakup niepotrzebnych Siłom Zbrojnym samolotów M28 za cenę przekraczającą trzykrotnie ich wartość rynkową i wypłacenie wysokiej zaliczki - przy braku pieniędzy na kontrakty realizowane przez dostawców krajowych. Co więcej, lobbyści zagraniczni zajmują ważne stanowiska w resortach związanych z polską obronnością.”

„Zamierzenia Bumaru można ocenić jako standardowe: restrukturyzacja, przekształcenia kapitałowe i wejście na giełdę, co nie przystaje do potrzeb planowej konsolidacji. Cechuje je podejście etatystyczne – zamiast redukcji zatrudnienia w centrali, następuje rozbudowa struktur, co skutkuje bałaganem i paraliżem decyzyjnym. Tymczasem struktura zarządzająca skonsolidowaną grupą powinna wynikać z jej celów i zadań określonych przede wszystkim przez szacowaną wielkość zamówień MON w ciągu najbliższych kilkunastu lat oraz możliwości eksportowe. Struktura ta powinna być służebna wobec spółek zależnych, a nie rozrastać się nad nimi – często dublując działania podejmowane w spółkach zależnych i wydłużając obieg środków finansowych.”

„Niezgodna z Kodeksem Spółek Handlowych jest próba ingerowania w działalność zarządów spółek zależnych Bumaru przez komitety sterujące zarządzaniem procesem restrukturyzacji. Oznacza to bowiem brak odpowiedzialności przy możliwości przekazywania obowiązujących zarządy wytycznych. Integracja w takim modelu ignoruje fakt suwerenności kodeksowej zarządu spółki i naraża na odpowiedzialność prawną za działania spółki dominującej na szkodę spółki zależnej, na przykład poprzez kontrolę nad nieruchomościami, czy prawami do wybranych, atrakcyjnych produktów. Sytuacja taka może być wykorzystywana przez zarządy będące w porozumieniu ze związkami, a w konflikcie z kierownictwem Bumaru. Przyszłe akcje pracownicze mogą rozszerzyć pole takich zaskarżeń.”

„Brakuje efektywnych rozwiązań zarządzania kluczową dla przyszłości polskiego przemysłu obronno struktura, jaką jest Grupa Bumar. W holdingowej strukturze funkcje władcze spółka dominująca może realizować legalnie i formalnie tylko przez zmiany personalne w zarządach spółek zależnych. To zaś prowadzi do wprowadzania do nich osób nieprzygotowanych do zarządzania tą specyficzną dziedziną gospodarki (np. Bumar-Łabędy). Taki proces można obserwować w Bumarze już kolejny rok. Efektem jest mało efektywne i elastyczne zarządzanie w warunkach agresywnej konkurencji międzynarodowej.”

„W ramach dotychczasowych działań w polskim przemyśle obronnym od lat obserwujemy brak perspektywicznych zamówień, rosnącą lukę technologiczną i postępujące zwolnienia pracowników, w tym wyszkolonych przez lata unikatowych fachowców. Wiele wskazuje na to, że obecnie prowadzona holdingowa koncentracja kapitałowa w połączeniu z udziałem w przedsięwzięciach EDA, zamiast konsolidacji pilotowanej przez Radę Ministrów RP, najlepiej w oparciu o specjalną ustawę, w perspektywie będzie krokiem do likwidacji przemysłu obronno w Polsce, co prowadzić też będzie do istotnej redukcji potencjału polskich Sił Zbrojnych. Kryzys już wymusił największe cięcia w historii dwóch ostatnich dekad funkcjonowania MON. Zadania likwidowanej armii przejmą za nasze pieniądze inni partnerzy NATO lub przedsiębiorstwa komercyjne, co może okazać się końcem suwerenności Polski. Czas zatem najwyższy, aby instytucje rządowe ponownie zajęły się problemem restrukturyzacji i konsolidacji polskiego przemysłu zbrojeniowego w interesie przyszłego bezpieczeństwa narodowego.”

Zobrazowaniem stanu faktycznego jest załączone „Stanowisko Rady Sekcji Krajowej Przemysłu Zbrojeniowego ZZPE podjęte w dniu 22 czerwca 2010 roku w Warszawie” skierowane pismem SKPZ ZZPE 29/2010 do Premiera Rządu RP Pana Donalda Tuska. (dok 2 na 4 ark)

Ponadto z będących w naszym posiadaniu informacji wynika, że z uwagi na specyficzny sposób realizacji i wdrażania programu konsolidacji z pominięciem przewidzianych w tym zakresie czynności prawnych i analiz finansowych istnieje możliwość interpretacji takich zachowań, jako działanie na szkodę spółki i poniesienia konsekwencji prawnych oraz finansowych przez Zarządy i Rady Nadzorcze z tytułu zaniedbania lub niedopełnienia czynności, do których są zobowiązane dane organy postanowieniami Kodeksu Handlowego.

Zastępca Pełnomocnika Komitetu

Pełnomocnik Komitetu

Korespondencję zwrotną proszę kierować na:

e-mail: komitet.prywatyzacji.wprp@op.pl

tel./ fax: 56-6964877

NSZZ „Solidarność”. Podregion Grudziądz: Krzysztof Brzeski, ul. Małomłyńska 1, 86-300 Grudziądz, z dopiskiem: KOMITET INICJATYWY OBYWATELSKIEJ PRYWATYZACJI SPÓŁEK POWSTAŁYCH W WYNIKU KOMERCJALIZACJI WOJSKOWYCH PRZEDSIĘBIORSTW REMONTOWO PRODUKCYJNYCH.

ZWIĄZEK ZAWODOWY
PRZEMYSŁU ELEKTROMASZYNOWEGO
SEKCJA KRAJOWA PRZEMYSŁU ZBROJENIOWEGO
Rok powstania 1995

26-111 SKARŻYSKO-KAMIENNA • ul. Legionów 122 • tel. 41 253 46 52, 41 253 46 53 • tel./fax 41 253 46 5
e-mail: skpz_zzpe@mesko.com.pl Konto: PKO BP I O. w Kielcach nr 83 1020 2629 0000 9902 0093 242

Skarżysko-Kamienna, 22.06.2010r.
Ldz. SKPZ ZZPE 29/2010

Premier Rządu RP

Pan Donald Tusk

Szanowny Panie Premierze

W imieniu 40 Przedsiębiorstw Przemysłowego Potencjału Obronnego przekazuje na Pana ręce Stanowisko Rady Sekcji Krajowej Przemysłu Zbrojeniowego Związku Zawodowego Przemysłu Elektromaszynowego omawiające szczególnie sytuację w Grupie BUMAR.

Biorąc pod uwagę problematykę zagadnień ujętych w n/Stanowisku prosimy Pana Premiera o spowodowanie dogłębnej analizy zaistniałej sytuacji.

Jesteśmy przekonani, że podejmie Pan stosowne jednoznaczne decyzje mające na celu ratowania całej branży zbrojeniowej.

Z wyrazami szacunku

PRZEWODNICZĄCY
Sekcji Krajowej
Przemysłu Zbrojeniowego
Zw. Zaw. Przemysłu Elektromaszynowego

Jerzy Szpecht

Do wiadomości:

- 1 Minister – Członek Rady Ministrów
Pan Michał Boni.
- 2 Przewodniczący ZZPE Warszawa
Pan Stanisław Janas.
- 3 Przewodniczący SKPZ NSZZ Solidarność
Pan Stanisław Głowacki.
- 4 Przewodniczący Zakładowych Organizacji
Związkowej SKPZZ ZZPE

**ZWIĄZEK ZAWODOWY
PRZEMYSŁU ELEKTROMASZYNOWEGO**
SEKCJA KRAJOWA PRZEMYSŁU ZBROJENIOWEGO
Rok powstania 1995

26-111 SKARŻYSKO-KAMIENNA • ul. Legionów 122 • tel. 41 253 46 52, 41 253 46 53 • tel./fax 41 253 46 5
e-mail: skpz_zzpe@mesko.com.pl Konto: PKO BP I O. w Kielcach nr 83 1020 2629 0000 9902 0093 242

STANOWISKO

**Rady Sekcji Krajowej Przemysłu Zbrojeniowego ZZPE
podjętej w dniu 22 czerwca 2010 roku w Warszawie**

Sekcja Krajowa Przemysłu Zbrojeniowego ZZPE z dużą nadzieją przyjęła i wspierała Strategię restrukturyzacji i rozwoju PPO na lata 2002-2006 oraz Strategię konsolidacji i wspierania rozwoju polskiego przemysłu obronnego w latach 2007-2012.

Główna idea która przyświecała tym strategiom to :

- 1/ Stworzenie Polskiego Koncernu Zbrojeniowego „ Grupa BUMAR -drogą włączenia strategicznych Przedsiębiorstw Przemysłu Obronnego spółki BUMAR sp. z o.o. którego głównym zadaniem miała być mocna ekspansja na rynki zagraniczne celem pozyskania kontraktów eksportowych oraz konsolidacja działań produkcyjnych i prac badawczo-rozwojowych branży
- 2/ Prywatyzacja pozostałych spółek przemysłu obronnego i lotniczego z gwarancją ich dalszego funkcjonowania / pakiety socjalne i inwestycyjne/ poprzez Agencję Rozwoju Przemysłu i Skarb Państwa

Z perspektywy minionego czasu stwierdzamy , że konsolidacja w Grupie BUMAR oraz prywatyzacja pozostałych spółek przebiega prawie planowo .

Jednak zarządzanie Grupą BUMAR i wynikające z tego efekty dla przedsiębiorstw i branży daleko odbiegają od założonych celów .

Po pierwsze :

Grupa BUMAR nie zawarła od 4 lat żadnego znaczącego kontraktu zagranicznego .

Po drugie :

Grupa BUMAR nie wygrała ani jednego większego projektu badawczo-rozwojowego mimo, że Ministerstwo Obrony Narodowej zgłasza zapotrzebowanie na konkretne program , a Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego dysponuje stosunkowo dużymi środkami na cele badawczo-rozwojowe w przemyśle obronnym , które nie są wykorzystywane .

Dokonując oceny minionych lat stwierdzamy, że jest to porażka kolejnych Zarządów BUMAR sp. z o.o. i jednocześnie znaczące odejście od założeń Strategii.

Obserwujemy natomiast ogromne zaangażowanie kierownictwa BUMAR sp. z o.o. w zarządzanie podległych mu spółek Grupy a zwłaszcza zainteresowanie przejęciem intratnych cenowo terenów i majątku w celu ich jak najszybszego upłynnienia, nawet drogą likwidacji spółek / ZAFAMA –Zawiercie, FUMIS Wadowice, WSK-Warszawa II/. Przypominamy więc, że celem konsolidacji miało być wsparcie dla spółek Przemysłowego Potencjału Obronnego, a nie żerowanie na ich majątku – z pominięciem interesów załóg, ich rodzin i lokalnych środowisk.

Bardzo niepokojącym zjawiskiem praktykowanym ostatnio przez Zarząd Grupy Bumar jest tak zwana „inżynieria finansowa”, mająca na celu wykazania jak najlepszych wyników finansowych w Grupie, bez względu na obiektywnie osiągnięte efekty.

Polega ona mianowicie na „wymuszaniu” na spółkach dodatniego wyniku finansowego/ np. drogą przeszacowania majątku / w celu wykazania zysku. W efekcie takich działań część spółek osiąga zysk papierowy, a konsekwencją takiego stanu rzeczy jest wypłata dywidendy w gotówce dla BUMARU. Dzięki takim metodom Zarząd BUMAR szczyli się osiągnięciem dobrych wyników finansowych, ale spółki znajdujące się w trudnej sytuacji finansowej nie mają z czego zapłacić dywidendy, ani prowadzić procesów restrukturyzacji produkcji i rozwoju.

Dla spółek jest to swoista dodatkowa kara za przynależność do Grupy.

Pierwszą „karą” jest oczywiście znaczący haracz nazywany prowizją jaki spółki płacą Grupie BUMAR od każdego podpisanego kontraktu na dostawę sprzętu dla MON a warto przypomnieć, że w strategii założono, iż znaczącym źródłem przychodów ze sprzedaży tej Grupy będzie eksport!

Jednym ze strategicznych dokumentów Grupy BUMAR miała być Strategia Grupy zatwierdzona przez Radę Nadzorczą BUMAR sp. z o.o.. Dokument ten miał być przekazany związkom zawodowym, jednak do dziś nie znamy ostatecznej jej wersji.

Co prawda w jednym z wystąpień Prezes Zarządu BUMAR sp. z o.o. stwierdził, że strategia jest „płynna” i zmienia się w zależności od sytuacji, niemniej po dwóch latach pracy obecnego Zarządu nie rozstrzygnięto nawet tak podstawowej sprawy jak kształt Centrum Badawczo-Rozwojowego Grupy.

Przedstawiony przez Prezesa Zarządu BUMAR w 2008r. na naradzie w „RADWAR-Warszawa” zarys Strategii Grupy Bumar strona społeczna przyjęła z nadzieją na stabilizację w spółkach, zdobycie nowych rynków zbytu, stworzenie jasnej wizji rozwoju w oparciu o nowe strategiczne produkty. Liczyliśmy również na obiecywane przez Prezesa podwyżki płac. Weryfikacja naszych planów i wizjonerskich marzeń Prezesa nastąpiła dość szybko. Po roku nastąpiło systematyczne ograniczenia produkcji, brak nowych uruchomień, skrócony czas pracy ze względu na brak zamówień i restrukturyzacja, polegająca głównie na redukcji zatrudnienia i zamykaniu kolejnych hal produkcyjnych i biur w celu ich zbycia!

A przecież to dzięki Związkom Zawodowym w naszej branży Rząd zagwarantował środki pomocowe w wysokości 1.5 miliarda złotych na dodatkowe zamówienia sprzętu wojskowego w naszych przedsiębiorstwach i zwiększone środki na utrzymanie nieczynnych mocy produkcyjnych w okresie pokoju /tzw. PMG / .To dzięki nam powstał program działań antykryzysowych firmowany przez Ministra Michała Boniego . Zarząd Grupy BUMAR nie był zbyt zaangażowany i nie podejmował energicznych działań aby skorzystać z dodatkowych zamówień w roku poprzednim i obecnym (dla przykładu bardzo niski poziom zamówień między innymi w RADWAR S.A. Warszawa, ZM Tarnów S.A., BUMAR – Łabędy S.A.).

Takim działaniom Zarządu BUMAR związki zawodowe mówią nie.

Jednocześnie pracownicy większości spółek bardzo krytycznie odnoszą się do zaistniałej sytuacji, co może doprowadzić do niekontrolowanych protestów.

W świetle powyższym nie wyrażamy zgody na taką politykę Zarządzania Grupą. Związki zawodowe w latach ubiegłych i obecnie aktywnie angażują się w działania pomocowe dla całej branży.

I dlatego ostrzegamy ! Nie zamierzamy biernie przyglądać się degradacji i upadkowi naszych przedsiębiorstw , zarządzanych przez niedoświadczonych fachowców oraz wysokoopłacane spółki konsultingowe i dlatego protestujemy przeciwko takiej polityce zarządzania Grupą BUMAR, która przy biernej postawie Rządu doprowadzi do stopniowej i nieuchronnej likwidacji Polskiego Przemysłu Obronnego . Jednocześnie zwracamy się do Pana Premiera o podjęcie stosownych działań ratunkowych, póki jest jeszcze co ratować w tej strategicznej dla kraju branży .

Za Radę Sekcji

PRZEWODNICZĄCY
Sekcji Krajowej
Przemysłu Turbinowego
Zw. Zaw. Przem. Elektromaszynowego

Jerzy Szpecht